

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce:
R. K., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje,** se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2015, č. j. 3666/DS/14-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2016, č. j. 17 A 19/2015 – 53,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2016, č. j. 17 A 19/2015 – 53, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 20. 1. 2015, č. j. 3666/DS/14-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **26 391 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 29. 10. 2014, č. j. 20940/OD-P/14, sp. zn. 17528/OD-P/14/Hel, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Krajský soud neprovedl znovu výslech zasahujících policistů, další dokazování k otázce výměny pneumatik, ani k otázce měření, a to pro nadbytečnost, jelikož soud měl za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Úvaha o změně průměru pneumatik nebyla ničím podložena, a neodpovídá tak skutkovým zjištěním. Přímost úseku, na kterém proběhlo měření rychlosti, vyplynula zejména z fotografií, které stěžovatel předložil k žalobě. Z provedeného důkazu, části návodu k obsluze, vyplynulo, že reflexe by byla viditelná na samotné fotografii. Projevuje se nesprávným zobrazením měřeného vozidla na snímku. Záznam o přestupku ukazovalo celé zaměřené vozidlo zhruba uprostřed snímku včetně registrační značky. Vozidlo bylo nepochybně zobrazeno správně.

[3] Soud uvedl, že výpověď svědka K. považuje za dostatečnou, neboť vypovídal v obecném směru, že bylo postupováno v souladu s návodem. Smysl výpovědi policistů není přezkušování ze znalosti návodu k obsluze rychloměru. Tato výpověď byla potvrzena i výpovědí druhého policisty, který uvedl, že oba byli v obsluhování radaru řádně proškoleni.

[4] Soud neuznal důvodnou námitku nesrozumitelnosti výroku, neboť dle jeho názoru nevznikly pochybnosti o místu spáchání přestupku, a nelze mít za to, že by bylo zaměnitelné, je-li specifikováno jednak textem a jednak i GPS souřadnicemi. Stěžovatelem předloženou fotografii nelze považovat za průkaznou, protože odpovídá jiným GPS souřadnicím než specifikovaným ve výroku rozhodnutí o přestupku a záznamu o přestupku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítá, že je 50% pravděpodobnost, že k výměně ze zimních na letní pneumatiky byly použity pneumatiky jiného rozměru, než na které bylo měřící zařízení nastaveno, což způsobuje důvodné pochybnosti o správnosti měření. Jelikož nebyl proveden návod k obsluze, nelze ověřit správnost této úvahy.

[7] Z výroku rozhodnutí plyne, že bylo měřeno na komunikaci, kde se nachází zatáčky, přičemž dle neprovedeného návodu k obsluze nesmí být měřeno v zatáčkách. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, dovozuje, že ve výroku rozhodnutí musí být specifikováno, že se přestupce dopustil přestupku na úseku, kde je mu dopravní značkou zakázáno určité jednání. Nepostačuje pouze, že se v daném úseku nachází části, kde je mu jednání dovoleno i zakázáno. Stěžovatel uvedl, že citovaný rozsudek má daleko hlubší dosah než pouze na zákaz parkování, kterého se týkal.

[8] Dle návodu k obsluze dochází k reflexi tehdy, pokud se v dosahu měření nacházejí svodidla. V dosahu měření svodidla byla, proto není relevantní tvrzení soudu, že nedošlo k reflexi.

[9] Stěžovatel nepřezkušoval policistu ze znalosti návodu k obsluze, ale snažil se zjistit, jak policista postupoval při měření, aby mohl prokázat, že policista postupoval v rozporu s návodem k obsluze. Nelze sporovat postup policisty, pokud neví, jak postupoval. Nemá tak objektivní možnost, jak prokázat nesprávnost měření, pokud se policista vyhýbá odpovědím na položené otázky. Výpověď druhého policisty, že věří, že první svědek postupoval v souladu s návodem k obsluze, je irelevantní.

[10] Dle výroku rozhodnutí se měl přestupek stát v ulici Dolní Kamenná, avšak vzhled této ulice neodpovídá fotografii z měření, jelikož na ulici Dolní Kamenná není čtyřproudé uspořádání komunikace. Během ústního jednání soudu bylo zjištěno, že měření bylo provedeno na silnici I/6 v Karlových Varech. Specifikace místa ve výroku napadeného rozhodnutí je tak nesprávná.

[11] Krajský soud zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když se nijak nevyjádřil k námitce stěžovatele, že správní orgán měl provést návod k obsluze jako důkaz, a ani řádně nevypořádal tento důkazní návrh. Krajský soud dále nereagoval na námitku, dle které žalovaný vycházel z nepodložené premisy, že pokud rychloměr neměří správně, fotografie nevznikne. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 62.

[12] Žalovaný konstatoval, že z kasační stížnosti nevyplývají žádné nové skutečnosti, proto
se k jejímu obsahu nebude vyjadřovat.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud nijak nevyjádřil k jeho námitce, že správní orgán měl provést návod k obsluze jako

důkaz, a ani řádně nevypořádal tento důkazní návrh. Krajský soud dále nereagoval na námitku, dle které žalovaný vycházel z nepodložené premisy, že pokud rychloměr neměří správně, fotografie nevznikne.

[16] Dle setrvalé judikatury Ústavního soudu je jedním z principů představujících součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit, ve správním soudnictví s odkazem na § 54 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III ÚS 84/94, nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III ÚS 94/97, či nález ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II ÚS 686/02). Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[17] Z uvedené ustálené judikatury Ústavního soudu vyšel při svém rozhodování i Nejvyšší správní soud, a to například v rozhodnutích ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74 nebo ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 – 93. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 pak k uvedené judikatuře shrnuje: „*Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.*“

[18] Po prostudování napadeného rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se krajský soud skutečně nevypořádal se všemi žalobními námitkami, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Ve vztahu k návodu obsluze krajský soud pouze provedl části návodu, které mu byly zaslány společně s žalobou, avšak nijak se již nezabýval samotnými námitkami, že správní orgán měl provést návod k obsluze jako důkaz, ani tento důkazní návrh řádně nevypořádal a námitkou, že je nepodložené, že fotografie z měření nevznikne, pokud rychloměr neměří správně. Tímto porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces, jak judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

[19] K výše uvedeným námitkám se krajský soud nijak blíže nevyjádřil, nijak je argumentačně nepodpořil ani nevyvrátil. Dle § 75 odst. 2 s. ř. s. při tom platí, že: „*Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*“, a tedy žalobní námitky by pro soudní přezkum měly být základním podkladem. Přesto není dán důvod vrátit věc pouze krajskému soudu.

[20] Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí ke správnosti provedeného měření pouze uvedl, že „*pokud by nebyl při nastavení radaru dodržen návod k obsluze, měřící zařízení by měření*

vyhodnotilo jako nesprávné a záznam o přestupku by nebyl uložen“, přičemž neuvedl, jak k tomuto závěru dospěl, jakými úvahami se řídil, či z čeho tento závěr vyplývá. K této problematice se již vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudích ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37, a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60, ve kterých soud uvedl, že způsob fungování silničního radarového rychloměru není notorietou, proto je nutné tuto skutečnost prokazovat. Tato situace je odlišná od skutkových okolností daných v rozsudku kasačního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, v němž se jednalo o jiný typ měřícího zařízení. V tomto rozsudku soud na základě odborného vyjádření dospěl k závěru, že u laserového měřícího zařízení při nedodržení podmínek vůbec nedojde ke změření rychlosti. Neodůvodněný závěr žalovaného je nepřezkoumatelný, proto přistoupil Nejvyšší správní soud ke zrušení tohoto rozhodnutí. Vrácení věci krajskému soudu by postrádalo jakékoliv opodstatnění. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91: *„Přezkoumal - li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění, nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.*“ Krajský soud tedy není ani schopen rozhodnutí žalovaného přezkoumat a musel by jej bez dalšího stejně zrušit.

[21] Vzhledem k výše uvedenému závěru by bylo předčasné přezkoumávat jakékoliv úvahy krajského soudu, kterými se zabýval námitkami technického rázu (reflexe, měření v zatáčkách, velikost pneumatik), jelikož tyto námitky jsou úzce spjaty s výše nepřezkoumatelnou úvahou žalovaného.

[22] Nejvyšší správní soud se ovšem mohl vyjádřit k výpovědi svědka K. a k nejasné specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí, jelikož tyto námitky jsou od výše uvedené nepřezkoumatelné úvahy oddělitelné.

[23] Je nutno souhlasit se stěžovatelem, že výpověď svědka K. byla zcela nedostatečná a nemá potřebnou vypovídající hodnotu. Nelze z ní učinit žádný závěr o postupu policisty při měření, když pouze opakoval, že postupoval v souladu s návodem k použití. Takovou výpověď nelze hodnotit ve vztahu k tomu, jak se dle návodu k použití má správně postupovat. Je samozřejmé, že po svědkovi nelze vyžadovat, aby si pamatoval všechny detaily, či jak postupoval u daného měření rychlosti, avšak minimálně by si měl pamatovat, zda v dané situaci nedošlo k nějaké mimořádné události, či zda šlo o běžný postup. Tento běžný postup by pak musel popsat. Správní orgán by také mohl dospět k závěru, že tato výpověď je nadbytečná, pak ovšem musí zdůvodnit, co jej k němu vedlo.

[24] Specifikace místa spáchání přestupku je ve výroku rozhodnutí konkretizováno číslem pozemní komunikace I/6, označením *„v Karlových Varech, na průtahu městem, na ulici Dolní Kamenná, poblíž bývalého zimního stadionu, ve směru jízdy na obec Ostrov nad Ohří*“ a GPS souřadnicemi. Je zřejmé, že se nejedná o běžnou ulici, ale právě průtah městem I/6. Důležité je také vymezení GPS souřadnicemi, které těžko umožňují záměnu, a které se i dle stěžovatelem předložených mapových podkladů nacházejí (při zohlednění drobné chyby provedené stěžovatelem v řádu tisícin vteřiny, na kterou upozornil krajský soud) na pozemní komunikaci I/6. Z mapových podkladů předložených stěžovatelem vyplývá, že se ulice Dolní Kamenná nachází v bezprostřední blízkosti komunikace I/6, na které bylo měřeno a komunikace I/6 výslovně označená není. Z toho však nelze bez dalšího vyvodit, že i tato komunikace není součástí dané ulice. V případě, že by tomu tak bylo, bylo by možné vytknout správnímu orgánu I. stupně jistou nepřesnost spočívající

v tom, že použil název nejbližší pojmenované ulice, ale i tak je zřejmé, že měření proběhlo právě na komunikaci I/6, což je skutkově nesporné. Kasační soud tak souhlasí s krajským soudem, že toto označení je dostatečně určité.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s., věc však tomuto soudu nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Věc tak byla vrácena přímo žalovanému k dalšímu řízení na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. Již před krajským soudem totiž byly důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[26] V dalším řízení je žalovaný vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Bude tedy muset uvést důvody, proč pokud není měřeno správně, se záznam vůbec neprovede. Pokud dojde k opačnému závěru, pak bude muset přezkoumat, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, neboť to je podmínka vydaného ověřovacího listu, a to např. porovnáním nové výpovědi svědka K. s návodem k obsluze.

[27] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[28] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že stěžovatel měl ve věci plný úspěch. V takovém případě mu je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem.

[29] Náklady řízení před krajským soudem jsou tvořeny odměnou zástupce stěžovatele za tři úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a za dva úkony spočívající v podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účasti na ústním jednání před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý z těchto úkonů náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč

za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy 10 200 Kč za tři úkony právní služby.

[30] Soud dále přiznal zástupci náhradu hotových výdajů na cestovné a promeškaný čas za jízdu z Prahy na ústní jednání (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) u krajského soudu dne 14. 3. 2016. Vzdálenost sídla substitučního zástupce stěžovatele a krajského soudu je 99 km. Podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, náleží zástupci za každý 1 km jízdy základní náhrada a náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Základní náhrada činí 3,80 Kč za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb.], celková základní náhrada tak činí 752,40 Kč (2 × 99 × 3,80 Kč). Náhrada výdajů
za spotřebovanou pohonnou hmotu činí 347 Kč [průměrná cena automobilového benzinu 95 oktanu činí 29,70 Kč dle § 4 písm. a) vyhlášky č. 385/2015 Sb.; kombinovaná spotřeba určená z údajů technického průkazu činí 5,9 l na 100 km; 29,70 Kč × 2 × 0,99 × 5,9 = 346,9554 Kč ≐ 347 Kč]. Náhrada cestovních výdajů za cestu tam a zpět činí celkem 1 099 Kč (752,40 Kč + 347 Kč ≐ 1 099 Kč). Dle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou na úkon a zpět v místě, které není sídlem zástupce, v celkové výši 500 Kč (5 × 100 Kč). Nejvyšší správní soud vychází z toho, že ze sídla zástupce se lze do sídla krajského soudu dostat za zhruba hodinu a 10 minut, celkově teda
za 2 hodiny a 20 minut. Náhrada za každou byť započatou půlhodinu činí 100 Kč. Náklady v souvislosti s cestou tak činí 1 599 Kč (1 099 Kč + 500 Kč).

[31] Odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada v souvislosti s cestou tak činí 11 799 Kč (10 200 Kč + 1 599 Kč). Součástí nákladů řízení před krajským soudem je též zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

[32] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tato odměna se zvyšuje o 300 Kč, což přestavuje náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Kasační soud přiznal odměnu a náhradu pouze za jeden úkon právní služby, jelikož zástupce podal pouze blanketní kasační stížnost a teprve v jejím doplnění odstranil vady, které vykazovala. Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří též soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

[33] Zástupce stěžovatele soudu sdělil, že je plátce daně z přidané hodnoty a toto doložil, proto mu daň byla k odměně přiznána. Za řízení před krajským soudem činí daň z přidané hodnoty zaokrouhleně 2 478 Kč [21 % z 11 799 Kč, viz § 47 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni poskytnutí služby]. Za řízení před Nejvyšším správním soudem se odměna zvyšuje o 714 Kč (21 % z 3 400 Kč).

[34] Ve svém souhrnu tak náklady řízení představují částku 26 391 Kč (11 799 Kč + 2 478 Kč + 3 400 Kč + 714 Kč + 3 000 Kč + 5 000 Kč), kterou je žalovaný povinen uhradit stěžovateli
k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu